

AK-29

Zvláštní příloha 11. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování páté

snad si ji Dr.Schnabe přeci jenom z kufru vytáhne a nám bude dopřáno rozluštit nápis na hřbetu, ale vůbec bych se nedivil kdyby to bylo něco od Heideggera.

A tak zatímco silně rozrušený Mader prohledával svoje kapsy jakási ruka v tmavě hnědé řidičské rukavici otočila klíč ve dveřích pokoje č.29 a netrvalo to příliš dlouho a mezi jejími prsty se objevila žlutá obálka rozměru A5 silná přibližně dva centimetry, ale vzdálenost, která dělila Dr.Madera poté co definičně zjistil, že obálka je někde, kde neměla být, od zesílení byla rozhodně daleko kratší a zřejmě také proto neměl čas a náladu k úvahám o relativitě dějů a okolností, v nichž je nám dáno pobývat, aniž by ovšem kdokoli věděl proč je to všechno tak zatraceně relativní.

Svůj nenadálý objev učinil Dr.Mader asi pět set metrů od nádraží a ani velkolepé horské panorama ozářené dopoledním sluncem nemohlo utišit jeho rozrušení, ale tolik mu bylo jasné, že bez obálky k Lukáčkovi nemůže a když špičkou nablýskané polobotky uhasil a rozdrtil nedopalek třetí cigarety, otočil se zády k nedaleké vsi, která už dávno nebyla tím, čím byla pro její návštěvníky před sto lety, a vyrazil zpět k nádraží. Uklidňoval se po cestě tím, že ji možná vytratil při placení a nebo ji zkrátka zapoměl v kufru.

Po cestě zpět k restauraci potkal postaršího pošťáka, který měl výraz absolutního kreténa a natolik byl Mader při smyslech, že mu zpotvořený pošťákův obličej připomněl všední skutečnost, že v některých alpských údolích býval kretenismus poměrně rozšířenou úchylkou než odpovědné orgány přišli na to, že za to může nedostatek jódu, ale to už vstupoval do restaurace, kde se v průběhu těch několika minut ledacos změnilo, ale mistr Cháb se nezměnil, alespoň některé jeho zvyky byly stejné a zejména chorobná záliba v drahocenných manžetových knoflíčcích mu určitě zůstala. Konec konců právě on seděl u stolu, kde ještě před chvílí popíjej svůj ryzlink dr.Mader, v klidu pil kávu a uvažoval o různých budoucnostech, zkrátka o tom, co by mohlo být, ale také nemuselo, vždyť budoucnost je jako propast... Docela vpravo v rohu, kde ještě před pár minutami diskutovala mladá dáma zřejmě se svým přítelem číšník právě přinášel pivo mladému polákovi. Není bez zajímavosti, že v torně na oběd ležela polákovi žlutá obálka velikosti A5 se zcela neznámým obsahem. Nikdo ovšem netvrdí, i když to tak může vypadat, že by to byla obálka identická s tou Maderovou. Ale vraťme se do prehistorie, která je pro chod děje nanejvýš důležitá.

Dr. Mader nebyl vždy doktorem. Před porodem jeho matka pronesla, že nosí v lůně budoucího Krista, nikdy netvrdila, že je to doktor. Byla si tím jistá tak mohutně, že se snažila i gynekologa přesvědčit, že její pochva je mužským chtičem zatím nepostížená. Gynekolog jí to po kratším nátlaku, který se neobešel bez ohnutých vyšetřovacích kleští a vyděšené sestřičky, s úlevou odsouhlasil. Ale dr.Mader se nevyvíjel dle představ potencionální bohorodičky. Nežehnal, ale na osud si žehral. Disputace s pochybnými mudrci nevedl, ale partu chuligánů vedl vcelku obstojně. Kradl a v pubertě se nemyl. Ne že by nechtěl, ale jakýsi vzdor vůči chodu světa mu to nedovoloval. Smrděl rád a na protest. Byl agresivní. Týral mladší děti. Mlátil téměř do všeho co bylo rozměrově menší než on. Když v patnácti vztekle rozbil i atom, usoudila matka, že čeho je příliš, toho džbán utrhnut a vyhodila výchovně dr. Madera na ulici. Ať se stará sám o sebe, když už má tolik energie. Však on ji, soudila moudře matka, nasměruje správným směrem. Čtyřicet dní na poušti neobklopen mateřskými pudy mu udělá lépe než desetiletí nepřetržitého katechizmu. Snad i učedníky si sežene. V sandálech chodit začne. Místo holé lebky obleče se do vlasů dlouhých. Ale přepočítala se matka

převelice, ač jsme jen svědky jakéhosi nádechu historie dr.Madery, musíme uznat, že nádech to je prazvláštní. Před dr.Maderou se ocitla holá skutečnost, před kterou nebylo kam utéct. A snad ani proč utíkat. I rozhodl se, po menší aféře s prodejem zakázaných látek, že se vrhne do společnosti a rozloží ji jejími vlastními zbraněmi. Tedy vzděláním. Odhodlal se nastoupit na vysokou školu. Bez problémů ji absolvoval a stal se z něho dr.Mader. Postava jako z románu. Jeho přesvědčení, že rozloží společnost, upadalo se vzrůstem jeho mzdy, až ho odplavil pot při jízdě na rotopedu v dvaatřiceti letech. Ze spolubojovníka se rázem stal spolustolovníkem, našel si zálibu v aperitivech a cizokrajné kuchyni, předkládal zcela vážně míněné rady mladším a nezkušenějším a pokusil se s jistou elegancí, ač neúspěšně, zapomenout na vlastní matku. Nad očima vyrýsovala se mu vráska přemýšlivého člověka, která ladně přecházela v okuláry dle poslední módy intelektuálských kruhů. Dr.Mader stal se dr.Maderem. Ladně a bez odchylek od ostatních, dříve pomstychtivých, dnes již zpohodlněných, intelektuálů. Občas s nostalgií vzpomínal na doby, kdy si myslel, že inteligentní člověk je na světě proto, aby něco řekl, aby upozornil davy tupců na jejich tupost a pokusil se je z ní jakýmkoliv způsobem vyvést. Zaplat' Bůh za rotopedy. Právě na něm mu došlo, že tupec je tupcem proto, aby inteligentní mohl být inteligentním, tedy vždy po, ne proti, větru čurajícím. Ale závany historie se protáhly na předčítání manifestu prohry, oddejme se radši Maderovu nekonečnému putu za Lukáčkem, který stojí, literami nevybarven, ve své dílně a jako prostý chalupník, který pozbyl chalupy, čeká, sám nevěda na co.

Lukáček se už ošíval netrpělivostí neboť jeho zákazník stále nepřicházel. Nudu v místnosti prohlubovala švýcarská lidová píseň, která se vydala na cestu z tranzistorového rádia stojícího

